

Len McCluskey (*)
31 januari 2020

“Labour moet erkennen dat een op Londen gerichte leiding het verkeerd had over Brexit”

Len McCluskey, algemeen secretaris van Unite

“Potje breekt, potje betaalt” zie je in iedere Pottery Barnwinkel in de Verenigde Staten. De aanhangers van een tweede referendum binnen Labour zouden daar best aan herinnerd worden. Een hele reeks partijleden, van links zowel als van rechts, waaronder parlementsleden en ex-parlementsleden, hebben erop gewezen dat de nederlaag van Labour bij de parlementsverkiezingen grotendeels het gevolg was van het opgeven van onze belofte in 2017 om het resultaat van het referendum te respecteren, wat het verlaten van de Europese Unie inhoudt.

Deze analyse wordt door feiten ondersteund. Waar we zetels verloren was het bijna altijd in regio's die voor Leave waren. Van onze stemmen in 2017 gingen er in 2019 11% naar de Tories, en een paar procent naar de Brexit Party. Van dat electoraat van 2017 waren er heel wat meer Leavers dan Remainers die ons verlieten in 2019. Dat verklaart waarom we het bolwerkten in Canterbury, een van onze opmerkelijke successen van 2017, maar niet standhielden in Crewe. In het beste geval werden we beschouwd als de partij van “Brexit, weg ermee” en in het ergste die van “Brexit stoppen, ten allen prijzen”.

Ja, er speelden ook andere factoren mee, waaronder de vermindering van Jeremy Corbyn's persoonlijke standing sinds 2017. Maar ook dat lijkt in grote mate samen te hangen met een jaar dubbelzinnigheid over Brexit. Dit alles was niet alleen voorspelbaar, maar het werd ook voorspeld, onder andere door de vakbond Unite en door gewone parlementsleden van Labour. Het Labour Manifesto van 2017 was een evenwichtig document, maar het werd vervangen door een standpunt voor een nieuw referendum, wat door velen ervaren werd als het opzijschuiven van hun stem.

De visie won veld dat die stem kon genegeerd worden als de onderliggende reden voor de Leave het ongenoegen was in veel delen van het land. Helaas ging Labour daardoor fel lijken op een deel van het

establishment, dat voor veel kiezers van de werkende klasse een politieke trap in de kont verdiende.

De comeback van Labour, iets wat niet voor morgen is, moet beginnen bij de erkenning dat een op Londen gerichte leiding en de linkse commentatoren het bij het verkeerde eind hadden. Ze manoeuvreerden de partij in een doodlopend straatje, en letten daarbij op geen enkel waarschuwingssein. Men mag nog zoveel aan het herschrijven van de geschiedenis doen of "wat als?" spelletjes spelen, aan die conclusie ontkomt men niet.

De weg naar een Labourregering verloopt via Rother Valley ¹ en gelijkaardige gevallen, en we moeten luisteren naar hun boodschap. Die was niet "*vecht ten allen koste voor Remain of we zullen stemmen voor de Liberaal-Democraten*", zoals sommigen willen geloven. Het was daarentegen "*als je de uitvoering van onze democratische beslissing dwarsboomt lopen we over naar de Tories of naar Nigel Farage.*"

Wie weigert deze boodschap te erkennen, wat sommigen nog steeds doen, heeft een duidelijk politiek doel. En dat is een terugkeer naar het beleid van het verleden, dat zoveel heeft bijgedragen tot het opgeven van de voormalige industriële samenlevingen in de kolenbekkens, de textielsteden, de Black Country en de Potteries.

Het blijft me verbazen hoe de dikke nekken die de eigenlijke architecten waren van het Brexitbeleid dat Labour de das om deed - van Tony Blair en Jack Straw tot de Wes Streetings en Neil Coymes van de Parliamentary Labour Party ² - nu proberen de schuld te schuiven op Corbyn en zijn radicaal beleid. En niet te vergeten: linkse journalisten en pro-Remain 'progressieve' ³ kranten die nu zwijgen over hun rol, of die zelfs proberen goed te praten. Dat is maar al te duidelijk bij de grote heren die proberen de feiten te verdraaien. Het trieste feit is dat in de meeste gevallen waar we zetels verloren, de electorale teruggang begon wanneer de regerende Labour Party zich begon toe te spitsen op financiën en Londen en de South East, ervan uitgaand dat de kiezers in het noorden en de Midlands toch al voor Labour stemden.

Misschien creëerde New Labour ⁴ het probleem niet, maar het was de desindustrialisering die het deed. Maar de jaren onder Blair boden geen oplossing; integendeel, ze bejubelen de globalisering die zoveel schade berokkende. Van één ding kunnen we overtuigd zijn: niemand in Bolsover of Blyth Valley ⁵ kiest voor meer deregulering van de industrie of privéfinanciering in de openbare diensten.

Unite is fier de beweging gesteund te hebben, gedurende vier jaar aangevoerd door Jeremy Corbyn, die aanstuurde op een alternatieve agenda in de plaats van de mislukkingen van de vorige Labourregering. Deze laatste betekende nooit een uitdaging voor de machthebbers en geprivilegieerden. In 2017 werd bewezen dat een progressiever programma populair kan zijn; daar moeten we op voortbouwen. Ik ben blij dat alle huidige kandidaten voor het Labour leiderschap dit feit in zekere mate lijken te erkennen.

In tegenstelling tot sommige grote omes van Labour moeten we de focus leggen op Darlington ⁶, niet op Davos. De enige oplossing is het opnieuw creëren van een gemeenschappelijk doel en een gemeenschappelijke identiteit van de mensen van de werkende klasse in de grote en kleine steden, met een positieve visie van Labour op de toekomst. Die visie zal des te aantrekkelijker zijn als Johnson met zijn Tories de beloften van de verkiezingscampagne inslikt.

Unite zal zijn deel daarvoor doen. We zijn daarmee al een paar jaar geleden begonnen toen we het *community membership* lanceerden ⁷, precies met de bedoeling om leden van de werkende klasse te bereiken die onvermijdelijk, en soms al sinds jaren, de band met de arbeidswereld en zijn instellingen verloren zijn.

Maar er moet meer gebeuren. Labour moet in veel kiesdistricten zijn *roots* vernieuwen. Ons ledenbestand is veel geconcentreerder in Londen en het zuidoosten dan verder noordwaarts. Het is waar, de staat van dienst van Labour in sommige gemeenteraden is verre van fraai; de omstandigheden zijn moeilijk, maar het helpt zeker niet om de problemen af te wentelen op het personeel en zich niks aan te trekken van het samenleven.

Toverremedies zijn er niet, maar we weten dat een deel van de oplossing bestaat in het respecteren van de democratische keuze van degenen die we vertegenwoordigen. Laat ons dat principe nooit meer overboord gooien.

(*) Len McCluskey is de algemeen-secretaris van Unite, de tweede grootste vakbondfederatie in Groot-Brittannië met meer dan 1,2 miljoen leden. Dit artikel verscheen op 28 januari op [LabourList](#), een gemeenschappelijk nieuws- en discussieplatform van Unite en Unison.

Hits: 15

Dit delen:

[Facebook](#)

[Twitter](#)

Voetnoten

1. Een kiesdistrict dat vanaf 1918 permanent naar Labour ging, maar in 2019 naar de Tories. [Noot van de vertaler]
 2. Met 'Parliamentary Labour Party' of PLP wordt in de Britse politiek de Labourfractie in het Parlement bedoeld. Deze stelt zich ook wel vaak als een aparte 'party' op, met weinig respect voor de interne partijdemocratie. [Noot van de vertaler]
 3. Waarschijnlijk de betere vertaling voor 'liberal' in de Angelsaksische betekenis. [Noot van de vertaler]
 4. Onder 'New Labour' wordt de partij onder Tony Blair en Gordon Brown bedoeld, die de neoliberale koers van de 'Derde Weg' bewandelden. [Noot van de vertaler]
 5. Plaatsen van wat traditioneel Labour-districten waren, deel van de 'red wall'. [Noot van de vertaler]
 6. Het kiesdistrict was sinds 1992 in handen van Labour, maar ging naar de Tories in 2019. [Noot van de vertaler]
 7. De Britse vakbonden hebben zich traditioneel weinig bekommerd om werklozen; met het *community membership* worden ook zij uitgenodigd om deel te nemen aan het vakbondsleven. Zie bijvoorbeeld Red Pepper, [Community organising – a new part of the union](#). [Noot van de vertaler]
-